

Bůh není „někde v nebi“

Advent a jeho poselství

Bůh přichází. Dnes, tady, teď.

„He, přichází Bůh, náš Spasitel“. Tato biblická antifona je jakýmsi vstupem do období adventu. Na počátku adventní doby tak sugestivně zaznívají dvě slova: „Bůh přichází“. Důležité je, že tato slova nezaznívají v minulém čase: „Bůh přišel“, ani v budoucím: „Bůh přijde“, ale v přítomném: „Bůh přichází“. Jde tedy o činnost, která probíhá stále.

Advent nás vybízí: „Probud' se a rozpomeň se, že Bůh přichází! Dnes, tady, teď!“
Bůh mezi námi

Advent nám připomíná, že „Bůh přichází“ navštívit svůj lid, aby přebýval mezi lidmi a vytvářel s nimi společenství lásky a života. Evangelium vyjadřuje tajemství vtělení takto: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi,“ doslova: „aby svůj stan rozbilo mezi námi.“ (J 1,14)

Připravit se na Vánoce znamená nasadit se v budování „příbytku Božího mezi lidmi“. Nikdo odtud není vyloučen; každý může a má přispět k tomu, aby tento dům byl prostornější a krásnější.

Advent nás vybízí: abychom svůj zrak obrátili k Bohu, abychom se s Bohem setkávali v modlitbě a v konání dobra, abychom pozvali Ježíše do svého života a společně s Ním budovali příbytek Boží mezi lidmi. Dnes, tady, teď.

Bůh není „někde v nebi“

Bůh není Bohem, který přebývá někde v nebi a přitom se o nás nezajímá. Je Bohem - přicházejícím. Je Otcem, který na nás nikdy nepřestává myslet a zároveň chová respekt k naší svobodě. Touží nás potkat a navštívit: chce přijít a zůstat s námi. Jeho advent = „příchod“ je důsledkem jeho rozhodnutí osvobodit nás od zla, smrti a ode všeho, co brání našemu pravému štěstí. Bůh nás přichází spasit.

Stvořitel světa přišel z lásky přebývat mezi lidmi. V listu Filipánům stojí, že Kristus „nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl a vzal na sebe přirozenost služebníka.“ (Flp 2,6). A stal se jedním z lidí.

Advent nás vybízí: „Probud' se a rozpomeň se, že Bůh přichází! Dnes, tady, teď!“

**Zpracováno podle promluv papeže Benedikta XVI. v adventu 2006.
Čerpáno z webu české sekce Radia Vatican: www.radiovaticana.cz**

Pamatuj, že jsi Boží chrám

Lidská duše je Božím příbytkem především v člověku, který plane opravdovou láskou k Bohu a není liknavý v plnění Božích přikázání. To prohlásil zcela jasně Boží Syn těmito slovy: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.“ (Jan 14,23)

Podívej, Otec přichází; proč spíš? Podívej, Ženich přichází; vyjdi mu naproti. Vidiš, pospichá zde Utěšitel; proč vzdycháš ponořen do smutku? Otevři celou svého srdce a oni ji promění v nebe. Má Nejsvětější Trojice! Můj Otče nejsvětější, Synu nejlaskavější a Duchu nejvíce láskyhodný, příbytky mé duše jsou vám otevřeny; pospěšte ke mně, avšak běda, jsem člověk hříšný.

Kdo by nesouhlasil s tím, že oltářem nejvyššího Boha je srdce člověka, především člověka zbožného? Protože tak jako je Bůh skrytý na oltáři kamenného chrámu v nejsvětější eucharistii, stejně je přítomen i v oddaném srdci.

„Můj synu, dej mi své srdce.“ (Př 23,26) Proč? Aby se v něm usídlil, aby v něm přebýval, zůstával, kraloval a na věky odpočíval.

Je snad něco nádhernějšího a vyššího než Bůh? A není-li v člověku nic důstojnějšího a ušlechtlejšího než jeho srdce, pak by měl Bůh spočinout právě zde jako na svém oltáři, aby se co nejdokonaleji radoval ze svého vlastnictví.

Kromě Boha netoleruje na oltáři svého srdce nic jiného. Vždyť on vydal přikázání: „Miluj Pána, svého Boha,

celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ (Mt 22,37)

Kdo je obvyklým kazatelem v našem chrámu, tak horlivým, že nikdy neochabne, tak bdělým, že nikdy nezamhouří oko, tak pohotovým, že nám okamžitě ukáže všechna naše největší i nejnepatrnější pochybení, že nás kárá a že nám ukazuje, co je třeba napravit, že na nás zahřmí,

když je zapotřebí něčemu se vyhnout? Je to svědomí, které v nás bděle plní onen kazatelský úkol a nic před námi neskrývá.

Milý křesťane! Ty, který si každý den omýváš tvář, každý den čistíš oblečení, každý den zametáš svůj dům, proč neděláš každodenně totéž i v Božím příbytku, jimž jsi ty

sám? Dbej proto po celý den na své myšlenky; přemýšlej o tom, co jsi řekl, a ještě bedlivěji uvažuj, co jsi udělal. Neopomenul jsi nějaké dobro nebo nedopustil jsi nějaké zlo? Vždy zkoumej úmysl, kterým ses řídil ve svých skutcích, a navíc se zamysli, jestli se nedalo vykonat něco dobrého ještě lépe.

Tak jako poznáš chrám podle vnějšího vzhledu, můžeš poznat i křesťana podle skutků spravedlnosti, bez nichž by zůstalo jen prázdné slovo.

Hle, pokoj! Nevroucněji žádaný druh Boží přítomnosti a její nejjistější účinek. Když soustřeďuješ svou pozornost, pochop, že Ježíš v tobě není přítomen, nedostává-li se tvé duši pokoje, vyháníš ho z příbytku své duše závažnými nedokonalostmi nebo upadáš do vnitřní roztržky.

Rudolf Fiala

HORY CUKROVÍ A METRÁKY POTRAVIN NESTAČÍ...

ANEBO ADVENTNÍ PŘÍPRAVY NA VÁNOCE

TO ZASE BUDE BLÁZINEC, UŽ ABY BYLO PO SVÁTCÍCH...

Zatímco děti netrpělivě počítají, kdy skončí škola, a ty menší se ptají, kolikrát se ještě vyspinkají, než přijde Ježíšek, říkají mnozí dospělí: „Už aby bylo po svátcích - to zas bude blázelec.“ Jsou to hlavně ženy, kdo takto mluví. Na nich totiž spočine velká práce spojená s přípravou svátků.

SLAVIT JE UMĚNÍ, KTERÉMU SE ČLOVĚK MUSÍ UČIT...

Slavit je umění, kterému se člověk musí naučit. Dětská spontaneita, s níž jsme slavili Vánoce, v člověku nezůstává. Slavení má svá pravidla a svůj řád.

Naše sváteční dny jsou vrcholem a plodem našich všedních dnů. Bez práce nejsou koláče a bez koláčů není posvícení právě tak, jako není posvícení každý den. Svátky jsou vskutku úměrné kvalitě našich všedních dnů a rozpaky nad svátečními dny svědčí o nějaké nekvalitě našich dnů všedních. Kterýkoli svátek je dnem, který je jakoby vynesena nad rovinu všedních dní. Je to den klidu, kdy můžeme přehlédnout úseky svého života a radovat se z toho, co nám přináší.

UČIT SE BÝT SPOLU...

Svátky jsou dny, kdy se můžeme a máme věnovat tomu, na co ve všední dny nemáme dost času.

To neznamená dohánět všechny resty, či svátky prospat. Svátky nejsou dny lenosti, jsou to dny pro jinou činnost. Hlavně se máme věnovat druhým, být s nimi, promlouvat s dětmi, hrát si, číst si, jít na procházku, dívat se, zkrátka být spolu. Možná, že nechutí, s níž někteří mluví o svátcích, pramení z toho, že už vůbec nedovedou být spolu, a to je zlé znamení. I v tom nám mohou Vánoce otevřít oči pro realitu...

UDĚLEJTE MÉNĚ CUKROVÍ...

Svátky mají být hezké, a proto je třeba mnoho připravit. Mnozí se do tohoto ale pouštějí s přílišnou důsledností, okázalostí a perfekcionismem...

Udělejte o polovinu cukroví méně a budete mít víc času zastavit se, zamyslet a i radovat. A nebudete také muset po Novém roce vypouštět záložky na sukni a povolovat pásky u kalhot.

NECHTĚJTE VŠECHNO NAPLÁNOVAT...

Nechtějte všechno přesně naplánovat, vždyť se to mnohdy zvrtné jinak: dědeček nastydně, Zuzanka dostane zarděnky, návštěva se omluví nebo přijde pozdě. Nechtějte řídit Vánoce jako generál nebo režisér, ale nechte se řídit Vánoce.

A hlavně nebuďte sobci. Na svátcích je krásné, že se líbí i těm druhým. Ve světle jejich radosti se rozsvítí i radost vaše. Buďte vynalézaví: vždyť v okolí každého z nás je mnoho lidí „na okraji“.

ZOUFALÝ POKUS O ÚKLID...

Nestačí, když napečeme hory cukroví, naděláme sudy salátu, nanosíme metráky potravin a nápojů, rozvésíme jmelí a větvičky a provedeme zoufalý pokus o úklid všeho. To vše nestačí a nejdnou to i překáží. Svátky potřebují ještě jinou přípravu...

VÁNOCE POTŘEBUJÍ I PŘÍPRAVU SRDCE...

Vánoce jsou svátky smíření Boha a lidí a vyžadují přípravu našeho srdce.

Víme přece, že se Kristus narodil v chlévě. Nemyslím, že bychom proto již dlouho před svátky měli přestat uklízet a mýt nádoby. Podstatné však je, že nevadilo, že místem narození Ježíška byl chlév, protože byl položen do láskyplné náruče Mariiny a objat péčí starostlivého Josefa. V betlémském chlévě zářila tři srdce, nejen Kristovo.

Vánoce žádají, abychom připravili svá srdce. Tam je třeba uklidit, tam je třeba přichystat místo pro příchod a spočinutí Páně. Je třeba hledat smír, neboť pak přijde i tichá radost a pokoj. Výzvou a příležitostí k přípravě srdce je advent.

DOSTATEČNĚ BRZY PŘIBRZDIT...

V dnešní uchvátané době přistupuje ještě jeden přípravný úkol, zpomalit. Právě proto radím omezit vnější přípravy, které ještě zvýší požadavky na výkon a zrychlí tempo našeho života. Máme-li se o Vánocích zastavit, musíme už dost dlouho před nimi brzdit. Jedeme, jak se dnes o životě říká, příliš rychle a brzdná dráha je dlouhá. Ty, kteří doposledka pojedou rychle, čeká tvrdý náraz. Vánoce pak budou pocítovat jako cosi cizího, ano, rušivého.

(Zpracováno podle publikace P. Píthy: „Vánoce“, kterou v edici „Chvilka klidu“ vydal Comdes.cz)

Převzato z www.vira.cz

JSME PARTA OGARŮ

Ministranti v naší farnosti mají bohatou tradici. Od roku 1990 se zdejší chlapi konečně organizují do svobodného sdružení.

Už na začátku 80. let klobucký kaplan, provizor a nato olomoucký arcibiskup Jan Graubner dal prostor čerstvě ustavené dívčí škole. Jeho pozdější následovník P. Adam Ruckl dnes biskupský vikář pro duchovní povolání v ostravsko-opavské diecézi, zavedl do té doby nevidané rytmické bohoslužby. Nejen jimi oslovil mnohé z oveček.

Začátky

V roce 1990, za kaplanování P. Antonína Štefka, byly položeny základy svobodné ministrantské party, která se dále profilovala pod vedením Štefkova nástupce P. Pavla Stefana. Právě Pater Stefan založil první ministrantskou kroniku. V prologu kroniky nás vítá slovy: „Jsme parta ogarů z Val. Klobouk. Ještě nevíme, co z nás bude...“ Skupinu tvořily čtyři družiny: Bobří, Medvědi, Lišáci, Vlci (později i Gepardi) a scházely se každý pátek asi od 15.00 hodin. První zápis ze schůzky učinil otec Pavel v pátek

8. března 1991. Týden nato se rozepsal David Polách, který například uvádí: „Na této schůzce se také stala tragická (směšná) událost: Po odchodu otce Pavla přišel Ferin (pozn. asi František Trčka) o nohavici. Přišel v slušných gatích, odešel v kraťasoch (aspoň měl kraťase).“ Jak vidno, byli jsme naprosto klidní a nekonfliktní.

Hrdina

Kronika např. obsahuje zápisky z prvního letního tábora ve Valašské Bystřici, kam jsme se několikrát vraceli. Dále postřehy z primice Jožky Sláčíka, popis besedy s nejstarším ministrantem Antonínem Bařinkou, report z dvou fotbalových klání klobuckých šfukotáků versus lačnovských ministrantů nebo vyznání z návštěvy u P. Štefka ve Valašské Bystřici. Originál první kroniky se bohužel ztratil a existuje pouze kopie. V následujících dvou knihách jsou zaznamenané prakticky už jen události z letních táborů. Nově se jako nosič fotografií a videí používá DVD.

V zápisu z tábora ve Vrběticích (2008) neznámý letopisec oceňuje hrdinství Ondřeje Divoše zvaného Tačůd: „... My jsme zatím hráli na krále - dvě řady stojí proti sobě, drží se za ruce a střídavě z obou stran se rozbíhá hráč a chce řadu prorazit. Na tuto hru doplatil jeden z nejmenších - Tačůd, když se hrdinně rozběhl proti největším článkům protější hradby a neproběhl. Nohy mu vyletěly do vzduchu a padl na záda. Dál nehrál. Tačůd je hrdina, při hře Pašeráci spadl do blata a největší louže. U Pavučiny - laně vypnutém mezi stromy s různými průhledy, proskočil z ramen spoluhráče jedním z největších otvorů a dopadl mocným placákem na břicho.“ Ano, i dorostenci nejsou žádné měkoty.

Dobří kotůči

Od roku 1996 mají ministranti vlastní prapor, který premiérově vyvěsili na táboře ve Valašské Bystřici. Barvy vlajky byly inspirovány valašskoklobouckým znakem. Standarta je zavěšovaná svisle, podobně jako vexillum římských legií. Uprostřed černého listu je umístěna stylizace bílých řeckých písmen alfa a omega protknutých křížem. Po 13 letech se černý podklad vlivem povětrnostních podmínek či prání změnil v zeleno-šedý. Ogaři si navíc notují vlastní hymnu „Alfa i Omega“ a často užívají oblíbený biblický verš „Služte Pánu s radostí“. Ujal se mezi nimi zvláštní pozdrav „Dobrý kotůč“, jehož původ může osvětlit ministrant Michal Burša. Touto cestou děkujeme všem kuchařkám, kuchlíkům, vedoucím, osobám duchovního stavu i zásobovačům, kteří se podíleli na prázdninových formacích těl a duší.

Kromě řemeslníků, učitelů, ekonomů, výpočetních expertů, právníků, řidičů či umělců se z naší ministrantské generace vyloupili čtyři porevoluční kněží - Jiří Změlík z Valašských Příkaz, Roman Janáč a Karel Hořák z Lačnova a Klobučan Pavel Šupo!

Jakub Kratochvíl

.....

Zpovědní den ve Valašských Kloboukách bude 19. prosince 2009

9.00 - 12.00 hod.

13.30 - 17.00 hod.

Roráty ve farním kostele každé úterý a sobotu v 6.00 hod.

Jan Křtitel

Za historicky prvního křesťanského světce (mučedníka) je považován svatý Jan Křtitel (4 př.n.l. – 28 n.l.). Byl posledním starozákonním prorokem, i když jeho postava a činy byly zařazeny zcela logicky do biblických textů Nového Zákona (do evangelií Marka, Matouše, Lukáše a Jana). Narození Jana Křtitele katolická církev slaví 24. června. Stal se patronem Malty, Burgundska a Provence. Atributem sv. Jana

stětí Jana Křtitele
(renesanční obraz)

Křtitele ve výtvarném umění (v ikonografii) je velbloudí rouno.

Narodil se kolem roku 4 př.n.l. v rodině judaistického kněze Zachariáše a jeho manželky Alžběty, sestřenice Marie, Ježíšovy matky, z toho vyplývá, že Jan Křtitel byl rodinným příbuzným Ježíše Krista, ačkoliv můžeme pokládat za pravděpodobné, že to ani nevěděli (ostatně stačí si prostudovat některé části evangelií). Když mu bylo kolem 30 let (v roce 24 n.l.) začal putovat jako kazatel po Galileji a kázat o spasení lidstva z hříchu a morálního úpadku. Žil skromně a prostě, živil se včelím medem a kobyilkami a ostře vystupoval proti římské nadvládě a sociálnímu útisku. Podle Janova učení se musí lidé vyznat ze svých hříchů, kát se a obdržet křest (to

znamená, že byl průkopníkem tohoto základního a zároveň nejstaršího křesťanského obrádu) jako symbol vykoupení, a tak se připravit na Poslední soud. Vyzýval lidi, aby litovali prohřešků, kterých se dopustili, a vykročili do nového života. Na důkaz pokání a smytí jejich hříchů ponořil Jan každého z lidí do Jordánu. S prudkou vášnivostí jemu vlastní kázal všem Židům, aby se obrátili ke svému Bohu: „Jan Křtitel vyznával víru v toho, koho Židé nazývají Mesiášem. Jeho misie se točila kolem dvou knih – Izajáše a Ezechyáše. Nebyl poustevníkem, separatistou či výlučným sekretářem. Naopak, kázal všem Židům, že přichází den odplaty. Podle Nového zákona se Jan Křtitel setkal s Ježíšem Nazaretským, pokřtil ho a označil za Syna člověka; a Ježíšova vlastní misie začíná krátce potom, co byl popraven právě Jan Křtitel.“

Že byl hodně statečný, dokázal i tím, že v několika prudkých kázáních odsoudil židovského krále Heroda Antipu za zavržení manželky a sňatek se ženou svého vlastního bratra. Herodes ho dal za svou kritiku uvěznit a mučit. Ale Jan si stál pevně za svým názorem, nebál se ani kruté smrti. Herodova manželka pověděla své dceři Salome, ať si přeje jeho hlavu. A tak byl Jan Křtitel popraven – byl sťat a jeho hlavu přinesli Salome na talíři.

Prameny

P. Johnson: Dějiny židovského národa. Praha 1996 (cit. s. 125-126)

www.wikipedia.cz

Radim Častulík

Farní knihovna informuje

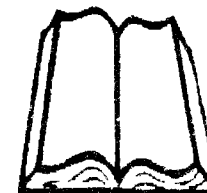
Byla provedena inventarizace a revize knihovního fondu farní knihovny. Farní knihovna získala 4 skříně pro uskladnění knih.

Začíná se pracovat na webových stránkách (prezentace) naší knihovny.

V budoucnu bychom chtěli budovat historický fond (jde podle knihovnického zákona o vzácné knihy vydané v letech 1801 – 1860), samozřejmě rozšiřovat regionální fond, fond periodik a centrální fond knihovny, vytvořit jmennou katalogizaci, sepsat biografie všech autorů (jejichž knihy máme v knihovně), pořádat literární besedy a přednášky (pokud bude zájem). Pro zájemce je připraven i internet, kde jim najdeme jakékoliv informace.

Počet čtenářů	142
Akvizice – počet přírůstků v knihovně	240
Výpůjčky knih	356
Informační-bibliografické služby	10

Čtenáře, kteří mají půjčené knihy déle než 3 měsíce, prosím o jejich navrácení, aby si je mohli půjčit další čtenáři.

Novinky z knihovního fondu

Regionální fond

Bařinka, A.: Valašské Klobouky, město hudby
Častulík, R.: Dějiny knihovny ve Valašských Kloboukách
Častulík, R.: Almanach Filmového klubu Valašské Klobouky
Častulík, R.: Valašský dialekt
Kratochvíl, J. a M.: Josef Balejka valašský rytiř nebes
Kratochvíl, J.: Příběhy mužů s kolárkem
Slovak, F.: Výpověď valašského emigranta

Fond periodik

Valaško 2007/1
Acta musealia 2001-2007
Lidé a země 1970
Immaculata 2009/2, 4

Centrální fond (monografie)

Colvin, J.: Rozhodující bitvy
Čapek, K.: První parta
Čapek, K.: Hovory s TGM
Gaarder, J.: Sofiin svět
Glazarová, J.: Advent
Grant, M.: Klasické Řecko
Hemingway, E.: Smrt odpoledne
Horníček, M.: Dobře utajené housle
Kennedy, J.F.: Profily odvahy
Kong, H.: Malé dějiny katolické církve
Mezník, J.: Lucemburská Morava
Nezval, V.: Básně noci
Nicola, U.: Obrazové dějiny filozofie
Odehnal, I.: Hadí paměť

Odehnal, I.: Tiché bubnování
Platón: Ústava
Raffalt, R.: Velcí římscí císaři
Remarque, E.M.: Na západě nic nového
Severy, S.: Starověké dějiny Židů
Schmiedel, G.: Beatles
Whiteová, E.G.: Touha věků
Wisenthal, S.: Spravedlnost, nikoli pomsta
Voráč, J.: Ivan Passer
Zamarovský, V.: Objevení Tróje
Angličtina pro každého

Bc. Radim Častulík

Farní knihovna Val. Klobouky

Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského

Kostel sv. Hippolyta

Historikové se domnívají, že původní kostel stál na Hradišti v 9. století. Přestavbu kostela do nynější podoby provedl probošt Hauer. V dubnu 1765 se začalo s přestavbou. Stará šindelová, velmi poškozená střecha byla snesena. Z původního zdiva byly ponechány jen postranní stěny a na všech čtyřech rozích byly od základů vztyčeny nové pilíře, které nyní nesou celé horní okrouhlé zdivo, na kterém spočívá kopule. Také presbytář byl zaklenut. Do zimy toho roku byla stavba v hrubých rysech dokončena. V říjnu téhož roku uzavřel probošt Hauer smlouvu se slavným akademickým malířem Antonínem Františkem Maulbertschem o vymalování kopule a ostatních vnitřních prostorů na jaře následujícího roku. Výzdoba kostela byla dokončena v říjnu 1766 a 19. toho měsíce byl kostel vysvěcen znojenským děkanem Ludvíkem Elsengerem z premonstrátského kláštera v Louce. V roce 1966, k dvoustému výročí posvěcení kostela, provedl opravu fresek i malby Oldřich Miša, akademický malíř a odborný restaurátor.

Dům otevřených dveří a srdcí (Pustkovec) – farnost Ostrava - Poruba

Malá komunita sester byla založena pro charitativní činnost a pastorační práci při kapli Andělů strážných. Dne 24. 6. 1970 zakoupily domek a zahradu v Pustkovci a upravily je na klášter. Sestry se v porubské farnosti staraly o nemocné a staré lidi a navštěvovaly je v domácnostech. Kolem pustkovecké vesnice vyrůstala rozsáhlá sídliště a malá kaple už nestačila stále přibývajícím počtům věřících. Dne 6. 12. 1998 byl dokončen a vysvěcen nový kostel sv. Cyrila a Metoděje s přílehlými prostorami nové fary a místností pro setkávání nové vznikajícího společenství.

Činnost sester je zaměřena na zapojení do života farnosti v mnoha oblastech.

Pomoc kněžím s přípravou liturgie, aranžování květin a starost o čistotu mešních rouch.

Hrani při bohoslužbách na varhany a vedení sboru.

Výuka katechismu pro děti i dospělé. Nejde jen o výuku, ale i duchovní aktivity – poutě, živý růženec, živý Betlém, křížová cesta v přírodě apod.

Každý den po ranní mši svaté připravují dětem snídani. Jednou týdně se schází s vysokoškolačky.

Návštěva nemocných v domově důchodců i po domech. Sestry jim nosí i sv. přijímání a snaží se je i lidsky povzbudit.

Ale je i mnoho těch, kteří se na ně obracejí s prosbou o pomoc. Často čekají jen trochu porozumění a naslouchání. Přicházejí bezdomovci, vnitřně zranění, závislí...

Nejdůležitějším posláním této malé komunity je: „Být uprostřed farnosti znamením milosrdného samaritána, který se snaží srdcem naslouchat, vidět a přijímat bližní.

Eduard Vladimír

Učí se Církev

VŠECH SVATÝCH

Společenství svatých (Zj 7,2–4.9–14; KKC 956–958)

- přimluva svatých
- společenství se svatými
- společenství se zemřelými v jedné Boží rodině

VZPOMÍNKA NA VŠECHNY VĚRNÉ ZEMŘELÉ

Konečné očišťování neboli očistec (KKC 1030–1032)

I., II. eucharistická modlitba

Očišťování spočívá „ve zrání v lásce“ (sv. Augustin).

Poznání, že duše není ještě připravena vlastní vinou na setkání s Bohem, působí prudkou bolest nad svou nehotovostí, sobeckostí. Čím více lidské já ustupuje před božským Ty, tím usilovněji se duše „očišťuje“, vyzrává v lásce, až dozraje k objetí s tím, který je sama láska.

32. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Liturgie se uskutečňuje vnímavými a účinnými znamením (vnější stránka liturgie) (2. čt. Žid 9,24–28)

- lidská přirozenost Kristova byla podána Otci v obět – stala se nástrojem našeho vykoupení
- udržuje se v Církvi ve vnímavých a účinných svátostných znameních
- jimi vykonává Kristus své kněžské poslání
- „dnes“ v liturgii: liturgie zpřítomňuje Kristův vykupitelský čin i s jeho účinkem, milostí. Dnes: narození Páně, vzkříšení, nanebevstoupení.
- bez vnější stránky by se nemohlo uplatnit Kristovo kněžství

33. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Liturgie se uskutečňuje v platném řádu Církve (právní stránka)

Vstupní modlitba

- v bohoslužebném shromáždění má každý svou úlohu. Vyšší nepřebírá funkci nižšího a naopak (SC 28).
- liturgie je bohoslužba Církve, proto je řízena její autoritou (apoštolská stolice, biskup). Nikdo, ani kněz, nesmí na ní nic přidávat, ubírat a měnit (SC 22).
- bez platného řádu je liturgie hříčkou jednotlivců

NEDĚLE KRISTA KRÁLE

Kristus – Král (1. čt. Dan 7,13–14; KKC 668–674)

- Kristus již vládne prostřednictvím Církve
- ...v očekávání konečného vítězství
- čas čekání a bdělosti

REDAKCE DĚTEM

Poznáváme české světce

PROSINEC: SVATÝ PROKOP

1. neděle

14. Žil jako poustevník v hlubokém lese v malé jeskyni.

Jméno Prokop je původem řecké a znamená „pohotový, připravený k boji“. Prokop byl velkým bojovníkem proti démonům.

Narodil v době, kdy byl biskupem sv. Vojtěch. Nepocházel z žádného vládnoucího rodu jako sv. Václav, sv. Ludmila nebo sv. Anežka, ale stejně jako oni patřil ke vzdělaným lidem své doby a stejně jako oni pochopil, že za všechno krásné a dobré ve svém životě vděčíme dobrému Pánu Bohu. Když poznal, jak je Pán Bůh dobrý, chtěl mu odevzdat svůj život o Boží dobrotě a lásce hlubokého lesa, kde si našel poustevník. Vedle jeskyně si rozšiřoval tak, že vykácel kus všechno uskutečnil, ale Nerušeně zde chválil Pána prací. Svými modlitbami a o tomto zbožném okolí a lidé začali Prokopa radu a pomoc. Jeho modlitby měly moc vyprosit i zázraky.

a po celé dny jej chválil a přemýšlet k člověku. Proto se vydal do jednu jeskyni, ve které začal žít jako zoral malé políčko, které časem lesa. Dalo to velkou práci, než to Prokop ji dělal rád pro Pána Boha. Boha modlitbami, ale i tvrdou posty bojoval proti zlému. Pověst poustevníkoví se šířila po celém navštěvovat s prosbou o modlitbu,

Když Prokop objevil Krista, odešel na pusté místo, aby zde pracoval a v tichosti a samotě Ježíše ještě lépe poznal. Načerpával od něj také moudrost, a proto mohl poradit a pomoci lidem, kteří k němu přicházeli. Také my, jestli chceme Pána Ježíše lépe poznat, musíme s ním zůstat v tichosti a samotě.

2. neděle

15. Jednoho dne kníže Oldřich zabloudil v lese a dostal se až k jeskyni poustevníka Prokopa.

O sv. Prokopovi existuje mnoho legend. Jedna vypráví o setkání s českým knížetem Oldřichem. Do lesa, v němž sv. Prokop poustevničil, se jednou kníže Oldřich vydal na lov. Projížděl lesem a vtom spatřil velkého jelena. Kníže pobídl ostruhami svého koně a vyrazil za jelenem, který rychle utíkal pryč. Najednou se ale jelen zastavil. Když kníže přijel blíž, uviděl, že jelen si klekl k nohám muže, který stál u cesty. Tím mužem byl Prokop. Oldřich se zeptal Prokopa, kdo je a co tu dělá. Ten jen tiše odpověděl: „Jsem ubohý hříšník a jmenuji se Prokop. Zvolil jsem si tuto samotu,

abych tady, daleko od všeho hluku světa, mohl v soustředění sloužit Bohu a modlitbami se posvěcovat a abych zde ve skromném životě a postu oslavoval Pána Boha.“ A nabídl knížeti kus suchého chleba a ze studánky mu přinesl vodu. Kníže se s chutí pustil do jídla a s poustevníkem si dál povídal. Oldřich v Prokopovi poznal člověka Bohu milého a začal jej prosit: „Nauč, Prokope, lidi tomu, co umíš sám a budeme šťastný národ. Nauč je žít podle tvého pravidla: Modli se a pracuj.“ Prokop se nad touto zajímavou prosbou zamyslel a řekl knížeti, ať počká, že se nejprve musí poradit s Pánem Bohem. A šel se modlit. Při modlitbě poznal, že i Pán Bůh si přeje, aby naučil lidi v Čechách správně žít, modlit se a pracovat.

Kníže Oldřich poznal, že Prokop si s Pánem Bohem rozumí a má ho rád. Proto mu s ním bylo dobře a dlouho si s ním povídal a ani se mu nechtělo jít zpátky na hrad. Také my máme ve svém okolí lidi, kteří toho hodně o Pánu Bohu vědí, např. maminka a tatínek, babička s dědečkem, paní katechetka, pan farář... Také my si můžeme s nimi popovídat o tom, jak správně prožít svůj den s Pánem Bohem.

3. neděle

16. Prokop založil klášter, kde učil mnichy žít podle hesla: Modli se a pracuj.

Prokopův tvrdý a náročný poustevnický život lidí neodrazoval, ale v době krutých válek středověku naopak přitahoval mnohé odhodlané muže s touhou bojovat se zlem v sobě a zlým ve světě. Takoví se přidávali k Prokopovi a nechali se jím otcovsky vést. Proto mohl Prokop zbudovat klášter, v němž učil mnichy žít podle hesla: *Ora et labora* – modli se a pracuj. S budováním kláštera a kostela mu nadšeně pomáhal také kníže Oldřich a později i jeho syn kníže Břetislav. S jejich pomocí Prokop dokončil stavbu a při první volbě byl ustanoven prvním opatem, to znamená představeným kláštera.

Prokop bděl nad tím, aby se z mužů, kteří přišli do kláštera, stali Bohu milí lidé. Proto je učil, aby v pokoře sloužili Bohu i lidem. Mniši v tomto klášteře, kterému dnes říkáme Sázavský klášter, ručně opisovali Bibli a jiné knihy a také je zdobili pěknými obrázky. Tento klášter se stal centrem slovanského písemnictví a vzdělanosti.

V Prokopově klášteře se řídili pravidlem „Ora et labora“ = „Modli se a pracuj“. Toto pravidlo by se mělo stát heslem každého křesťana. Nejde totiž jenom se modlit a nic jiného nedělat. Člověk také nemůže spoléhat jenom na svoje síly a má se při své práci modlit a vše, co dělá, svěřovat Pánu Bohu. Maminka svěřuje Pánu Bohu své děti a všechno, co dělá pro rodinu. Tatínek, když jde ráno do práce, svěří Bohu celý následující den, aby v něm Pán Bůh opatroval nejen jeho, ale i všechny lidi, které potká. Děti zase chodí do školy a jejich úkolem je učit se. Ráno mohou poprosit Pána Boha o to, aby jim v tomto úkolu celý den pomáhal. Večer odevzdat všechno, čím jsem Boha urazil, a také to, co se mi přes den povedlo.

(zdroje: www.klaster-sazava.cz/sv-prokop, <http://druidova.mysteria.cz/HISTORIE/Prokop.htm>, http://krtecekpublic.sweb.cz/legenda_o_sv_Prokopu.htm,
Ivan Renč: Kytice z královské zahrady.)

Obvazy pro malomocné

Přes léto naše ženy upletly a začátkem listopadu jsem odeslala 251 obvazů.

Pro ty z vás, které byste se chtěly zapojit:

- Obvazy se pletou z příze Sněhurka bílé barvy nebo hodně světlých odstínů.
- Jehlice č. 2,5.
- Úzké obvazy 25 ok včetně krajových, širší obvazy 30 ok včetně krajových.
- Obvazy se pletou stále hladce, délka volně položeného obvazu 130-150 cm, což odpovídá asi 275 proužkům; nemusí se počítat.
- Je potřeba dodržet sílu příze i jehlic!
- Po dokončení se obvaz zapošíje a složí – nerohuje se!
- Je velice dobré, aby se při dokončení obvazu krátkou modlitbou vzpomenu na ty, kterým jsou určeny.
- Stále je možnost získat levnou přízi z výroby.

„Pokud se rozhodnete připojit k ručnímu pletení obvazů pro malomocné i v malém rozsahu, děkujeme předem za projev dobré vůle, solidarity a křesťanský skutek lásky k bližnímu, i když velmi vzdálenému a neznámému.“

Pro zajímavost – obvazy jsme začaly pletět po arcidiecézním setkání na podzim 2006 a do dnešního dne jsme přispěly potřebným 1142 obvazy.

Všem pletačkám Pán Bůh zaplat!

Anna Fojtů

Modlitby nemocných

Úmysl na PROSINEC. Abychom správně prožili dobu adventní, a tak skutečně připravili cestu Pánu do svého srdce.

V měsíci listopadu 2009 byli pokřtěni:

- 77. Jakub Mana z Poteče
- 78. Tereza Fojtiková z Val. Klobouk
- 79. Izabela Poláčková ze Študlova
- 80. Marie Vangorová z Val. Klobouk
- 81. Nikol Paciorková ze Zlína – Malenovic
- 82. Josef Bělák z Kolína
- 83. Rozálie Mlada Manová z Brumova – Bylnice
- 84. Ester Kadlecová z Prahy
- 85. Sabina Chlupáčková z Brumova - Bylnice

V měsíci listopadu 2009 byli sezdáni:

- 39. Tomáš Janda z Prahy a Hana Raková z Vlachovic
- 40. Jiří Dobišek z Brumova – Bylnice a Veronika Řeháková z Brumova – Bylnice

V měsíci listopadu 2009 byli pohřbeni:

- 70. Anna Juřicová z Poteče, nar. 1933
- 71. Jan Pšenčík z Val. Klobouk, nar. 1934

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 11. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janíček, P. František Dostař, Mgr. Marek Adamík, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polach. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti.

Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.